

летворява това желание като обѣщава на чловѣкътъ другъ животъ; но това не стига, чловѣкъ и на земята ламти къмъ единъ видъ бесмъртие. Нѣкои търсятъ бесмъртие въ увѣковѣчаванието на името си: любовта къмъ славата е една форма отъ тая широка любовъ къмъ животътъ. Non omnis moriar, казва Хораций, *нѣма да умрѣ съвершенно*. Ето викътъ на поетитѣ и героитѣ. Но таква бесмъртие е обѣщано на малцина, а повечето се старажатъ да се прѣродятъ въ дѣцата си. Ние забравяме че коситѣ ни падатъ и побѣляватъ като гледаме да се раждатъ, да растатъ, да цвѣтатъ и да зрѣятъ около насъ тия любими млади растения. Вие знаете хубавото изрѣчение на Госпожа Севине въ писмото си до дъщеря ѝ: „Болна съмъ въ гръдитѣ ти“. Това значи че родителитѣ живѣятъ отъ животътъ на дѣцата си, страдатъ отъ страданията имъ и умиратъ отъ смъртта имъ. Мисълта която ни кара да гледаме на дѣцата като членове отъ самитѣ насъ не е проста мечта; тѣ сж нашето мѣсо и кръвъ, а най вече нашата душа; нашитѣ примѣри, нашитѣ уроци, добродѣтелитѣ ни или слабоститѣ ни оживѣватъ въ тѣхъ; а, ако слѣдъ насъ заслужатъ чрѣзъ повѣдението си похвала и уважение отъ свѣтътъ, ние можемъ да притежаваме на една часть отъ тѣзи почести, както и ние трѣбва да отдадемъ на родителитѣ си една голѣма часть отъ похвалитѣ които сме заслужили. По тоя начинъ отъ поколение на поколение се образува едно прѣдание щастливо или злощастно, съ добродѣтели или пороци, всякой като получава или